

ՄԱՐԻ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի, կէս տարեկան 6 ռուբ.
Առանձին համարները 5 կոպէկով.

Թիֆլիսում գրվում են միմյան խմբագրատան մէջ.

Մեր հասցեն. Тифлисъ, Редакция „Мпакъ“.
Կամ Tiflis, Rédaction „Mschak“.
\$ է լ է ֆ օ ն № 253.

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(բացի կիրակի և ասոն օրերէն)

Յայտարարութիւնը ընդունվում է ամեն լեզուով.

Յայտարարութիւնների համար վճարում են
իրաւաբաններ բառին 2 կոպէկ.
\$ է լ է ֆ օ ն № 253.

ՀԱՄԱՆԱԳԻՐ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐԱՆԻ

ԲՈՎԱՆԿԱՅԻՆՈՒԹԻՒՆ

Օգտակար ծրագիր. — Ներքին ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ.
Մամուլ. Նամակ Ալեքսանդրովիչ. Նամակ
Արշակի, Նամակ Ղազարի գաւառից. Ներքին
լուրեր. — ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Անգլո-թրքա-
կան բարեկամութիւն. Նամակ Թիւրքիայից. Նա-
մակ Պարսկաստանից. Արտաքին լուրեր. — ԽԱՆԻ
ԼՈՒՐԵՐ. — ՀԵՆՈՒԳԻՆՆԵՐ. — ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆ-
ՆԵՐ:

ՕԳՏԱԿԱՐ ԾՐԱԳԻՐ

Տարւոյ տարուց աւելի է, ինչ միտք է
ծագել մի կենսական միջնակարգ դրոշ-
մի հիմնելու Ատրպատականում այդ թեմի
հայ ժողովրդի համար: «Մշակը» առիթ
է ունեցել խօսելու այդպիսի մի դպրոցի
անհրաժեշտութեան մասին. նա նոյն իսկ
ցուցմունքներ է արել, թէ ինչպէս և որ-
տեղ նպատակաւորմամբ կը լինէր հիմնել
այդ դպրոցը: Ատրպատականի թեմը մօտ
40,000 հայ ազգաբնակչութիւն ունի. այդ
թիւը օրից օր աւելանում է Թիւրքիայից
փախած հայ գաղթականներով: Ամբողջ
թեմի մէջ չը կայ մի հատ փոքր յատկէ
բարեկարգ և ժամանակակից մանկավար-
ժական պահանջներին համապատասխան
միջնակարգ դպրոց. Թաւրիզում գոյութիւն
ունեցող միակ չորս դասարանեան Արա-
մեան դպրոցը իր ներկայ դրութեամբ,
պայմաններով անկարող է յազմեցնել իր թա-
կան այն զօրեղ ծառաւոր, որ սկսել է ար-
տայայտվել ժողովրդի մէջ. մանաւանդ
վերջին տարիները, երբ աւելորդական յա-
րաբերութիւնները Ռուսաստանի հետ մեծ
ծաւալ են ստացել և Պարսկաստանի բա-
ղաբան ու ֆինանսական վիճակը շատ
էլ նախանձելի է, կրթութեան պահանջն
այնքան զօրեղացել է, որ շատերը սկսել
են գաղթել ուրիշ երկրներ յատկապէս
իրանց գաւառներին ուսում տալու նպա-
տակով:

Ն ոչ մի տարակոյտ չը կայ, որ մի
միջնակարգ, կանոնաւոր դպրոց կը բարձ-
րացնի ոչ միայն հայ ժողովրդի բարոյա-
կան մակերևոյթը, կը լայնացնի նրա մտա-
ւոր հորիզոնը, այլ և մեծապէս կը նպաս-
տի նրա նիւթական բարգաւաճման, և
զարկ կը տայ նոյն իսկ Ատրպատականի
երկրագործութեան, արուեստագիտութեան
ու գիւղատնտեսութեան զարծին, երկաթ-
րելով, որ կենսական դպրոցը կունենայ
երկրագործական-արուեստագիտական բա-
ժանմունք: Ատրպատականի բրնձտնայ
(հայ և ասորի) ազգաբնակչութեան մեծա-
մասնութիւնը հողագործ է, հետևաբար
ապագայ դպրոցը, բացի տեսական ուսու-
մից, պէտք է մատակարարէ և գործնա-
կան ուսում, իսկ այդ նպատակին հասնե-
լու համար անհրաժեշտ է, որ միջնակարգ
դպրոցը ունենայ երկրագործական-արուես-
տագիտական բաժանմունք: Հենց այդ նկա-
տուններով էլ դպրոցը պէտք է հիմնվի
ոչ թէ Թաւրիզում, այլ Սալմաստում, հո-
ղագործութեան, այգեգործութեան և
տնայնագործութեան կենտրոնում:

Ինչպէս գիտեն «Մշակի» ընթերցողները,
Թաւրիզի Հայուհեաց Բարեգործական ըն-
կերութիւնը նախաձեռնութիւն յանձն առ-
նելով, որոշել է իրագործել կենտրոնական
դպրոց հիմնելու ծրագիրը: Անկասկած,
մեծ համակրութեան արժանի է ընկե-
րութեան նախաձեռնութիւնը, բայց ան-
կասկած է և այն, որ այդպիսի մի մեծ
ծրագիր իրագործումը բարձր է ընկերու-
թեան ոյժերից: Բայց որովհետև առաջին
քայլը արդէն արված է և գործի սկզբին
նշանակում է գործի կէտը կատարելը, ուս-
տի մնում է, որ Ատրպատականի հայ ժո-
ղովուրդը և մանաւանդ առաջնորդարանը
շտապեն աջակցել ընկերութեան և միա-

համուռ, միասն ջանքերով նպաստել վա-
ղուց սպասված օգտակար գործի աջողու-
թեան: Այդ տեսակետից մենք անհրաժեշտ
ենք համարում, որ Թաւրիզում գործող
երկու բարեգործական ընկերութիւնները —
Հայուհեաց և Ատրպատականի — միասին
և միացեալ գործունէութեամբ առաջ
տանեն գործը: Թաւրիզի պէս մի փոքրիկ
հայաբնակ կենտրոնում, ոչ մի միտք և
նպատակ չը կայ ունենայ երկու բարե-
գործական ընկերութիւն գործունէութեան
միատեսակ ուղղութեամբ և ծրագրով:
Ներկայումս հրապարակի վրա գրված
է մի կարևոր և համակրելի գործ —
ժողովրդի կրթութեան գործը, միջնա-
կարգ, կենտրոնական դպրոց բանալու ծը-
րագիրը. այդ գործը այնքան օգտակար է
մեծ է, որ ամենքը պէտք է մի կողմ թող-
նեն անհատական, մասնաւոր շահերը և
միմեանց ձեռք-ձեռքի տալով, նպաստեն նրա
իրագործման:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՄԱՐԻ

Սուվորինի դէմ սկսած արշաւանքը գնալով
հասարակական երկույթի կերպարանք է ընդու-
նում. գոնէ Պետերբուրգի լրագրիները լի են
այդ հարցին վերաբերող նամակներով, յօդուած-
ներով: Մենք արդէն հաղորդեցինք, որ հանրաբա-
նական ընկերութիւնը, 35 անդամներով պահան-
ջով, վճռեց ոչինչ յարաբերութիւն չունենալ
«Новое Время» լրագրի հետ: Այդ գիտական
ընկերութեան օրինակին, աւելի խիստ ձեռով,
հետեւեց մի այլ հիմնարկութիւն — Պետերբուրգի
համալսարանում գոյութիւն ունեցող Պատմական
ընկերութիւնը: «Сынъ Отечества» լրագրում տըպ-
ված է հետեւեալ նամակը, որ կրում է Պատմա-
կան ընկերութեան նախագահ, յայտնի պրօֆե-
սոր և պատմաբան Ն. Կարէեւի ստորագրու-
թիւնը:

Պետերբուրգի համալսարանի Պատմական
ընկերութեան կոմիտեին ուղարկված է ա-
ռաջարկութիւն, որ այսուհետև ընկերութեան
նիստերի մասին տեղեկութիւններ չը տպվեն
«Новое Время» լրագրի մէջ, և այս բանը յայ-
տարարվի լրագրիներում:

Այդ առաջարկութիւնը արել են 21 ան-
դամներ, որոնց մէջ կան յայտնի գիտնականներ
և պրօֆեսորներ:

Մարտի 13-ին կայացած ընդհանուր ժողո-
վում Պատմական ընկերութիւնը, ընկնելով այդ
առաջարկութիւնը, հետեւեալ վճիռն ընդունեց.
«Պետերբուրգի համալսարանի Պատմական ըն-
կերութիւնը, մի ուրիշ յարմար միջոց չը
գտնելով իր ըողջը յայտնելու «Новое Время»
լրագրի անարժան վարմունքի դէմ, որոշեց,
այսուհետև չը տպագրել ընկերութեան նիս-
տերին վերաբերեալ տեղեկութիւններ այդ
լրագրի էջերում և այս մասին յայտարարել
գիտնական ընդհանուրին:

Թուեցով Սուվորինի դէմ սկսված այս միա-
բան բողոքների մասին, «НОВОСТЕ» լրագիրը մի
երկար յօդուածում ասում է, որ Սուվորին այժմ
հնձում է այն, ինչ սերմանել է երկար տարի-
ների ընթացքում:

Կծրատարաբար — ասում է «НОВОСТЕ» — լրա-
գրի հրատարակութիւնը մեզանում չափա-
զանց հեշտ բան է դառնել: Մարդիկ առանց
կրթական ցէնզիւր, առանց որոշ համոզմունք-
ների և սկզբունքների, առհասարակ այնպիսի
մարդիկ, որոնք հասարակութեան ուշադրու-
թեան արժանանալու իրաւունք չունեն, ըս-
կում են լրագրի հրատարակութիւնը, բացա-
ռապէս յոյս դնելով այն բանի վրա, որ անա-
նուն են գրվածները և տպվածները և լրա-
գրական համը թերթի ետևից չեն երևում ոչ
հրատարակչի, ոչ խմբագրի, ոչ աշխատա-
կիցների, մանաւանդ չեն երևում այն հաշի-
ւները, որոնցով այդ պարունակները ղեկավարվում
են իրանց գործունէութեան մէջ: Յետոյ մի
յայտնի չափ համարձակութիւն, նոյն իսկ
ցինզիւր — գործը արված է: Այս այժմ թող
այդպիսի հրատարակչները, խմբագիրները և
աշխատակիցներն իմանան, որ մատուցել վրա
միայն ցենզուրայի սկզբունքները չը կայ, որ
հասարակութիւնը երկար տանում է իր վե-
րաբերմամբ արած անճշտութիւնները, բայց

վերջ ի վերջ, հենց որ դէպքը բերում է, նա
արտայայտում է իր «quos ego»-ն և ցոյց է
տալիս իր «կարծիքներին» ինքնակրօն արտա-
յայտվելին նրանց իսկական տեղը:

Լրագիրը այն համոզմունքն է յայտնում,
որ Սուվորինի գլխին եկածը միմիայն այն պատ-
ճառով չէ, որ նա ուսանողական անկարգու-
թիւնների առիթով տպագրեց իր երկու նամակ-
ները: Բայց Սուվորին, ինչ ասել կուզի, չէ վա-
տում: Այդ ամբողջ արշաւանքը դէմ նա
դուրս եկաւ մի նշանակով, որի մէջ նա ու-
ղում է արդարանալ, թէ ասելով որ ինքը
չէ ասել այն, ինչ վերագրում են նրան, որ իր
գրութեանը եղել է շտապ և թէ յիշատակելով
ուսու գրականութեան իր մատուցած ծառայու-
թիւնները: Նա յիշեցնում է, որ ինքը մի հա-
մեստ ուսուցիչ էր, բայց աշխատելով, դիմել
սիրելով հասաւ այժմեան դրութեան: Դա ճիշդ
է. բայց հրատարակական-գրականական գոր-
ծունէութիւնը, որ Սուվորինի համար անհղին
հարստութիւն է ստեղծել, ինչ կարող է պապ-
ցոցանել այս դէպքում: Սուվորին հարցնում է.
«Նո հերոս չեմ, բայց դուք հերոս էք: Աւելորդ
համեստութիւն. ամենքը գիտեն, որ Սուվորին
հերոս է. հարցը միայն նրանում է, թէ ինչ տե-
սակին է պատկանում այդ հերոսը...»

*

Մեզ ուղարկված է Պետերբուրգում հրատա-
րակվող «Миръ» ամսուով ամսագիրը: Դա մի
բարեխիղճ, համակրելի ուղղութեան հետեւող օր-
գան է, որ լոյս է տեսնում հետեւեալ կարգով.
ամսի 1-ին դրական բաժինը, 11-ին դիտական
բաժինը և 21-ին քաղաքական բաժինը: Բնիկ-
տրիստիկայի բաժնում առանձին ուշադրութիւն է
գրաւում պ. Գորկի երկրորդագրի վրա: Գորկի
որ մի կարծ միջոցում արդէն գրական յայտնի
անուն է ստացել. ճիշտ, պատկերաւոր ոճը,
նկարագրական գեղեցիկ ընդհանակութիւնը,
նիւթի թարմութիւնը և հեղինակի վերաբե-
րումը դէպի իր նկարագրած մարդկին ու
կեանքը, դրանք այնպիսի յատկութիւններ են,
որոնք լաւ ապագայ են խոստանում հեղինակին:
Խնամքով և ուշադրութեամբ խմբագրվում են և
ամսագրի միւս բաժինները: Ի միջի այլոց, ամ-
սագրի յունկարի համարում մենք գտնում ենք
մի շատ հետաքրքրական յօդուած Պարիզի մա-
մուլի մասին: Փրանսիայի մայրաքաղաքը, ինչ-
պէս երևում է, չէ կարող պարծենալ իր մա-
մուլով: Մի կողմ թողած արդէն շատ հռչակ-
ված կաշառակերութիւնը, որ այդ մամուլի
ախտն է, ամսագրի թղթակիցը բերում է բազ-
մաթիւ փաստեր՝ հաստատելու համար թէ նոյն
իսկ առանց կաշառակերութեան էլ Փրանսիա-
կան մամուլը ունի այնպիսի արժանաւոր պա-
կասութիւններ, որոնց չէք համոզուի կուտու-
րայով և կրթութեամբ աւելի տուր երկրներին
մէջ անգամ: Պիլատըն այն է, որ Պարիզի հրա-
պարակաստներին համար ամբողջ աշխարհը մի-
այն մայրաքաղաքի մէջ է գտնվում. այդտեղից
դուրս նրանք համարեալ ոչինչ չեն ճանաչում և
չեն ուղղում ճանաչել: Նոյն իսկ հարեան երկր-
ների վերաբերմամբ նրանք զարմանալի տղի-
տութիւն են ցոյց տալիս:

Նրանք մեծ մասամբ ոչինչ հասկացողու-
թիւն չունեն այն մասին, որ կատարվում է
ոչ միայն Փրանսիայում, որին, սակայն, պի-
տի լաւ ճանաչելին իբրեւ թշնամու, ոչ միայն
Անգլիայում, որի դէմ մի քանի իսկ առաւարտա-
կան շրջաններ և չօվինիստ հայրենասէրներ
10 տարուց աւել զրգուած են հասարակական
կարծիքը, ոչ միայն Ռուսաստանում, ու-
րով նրանք, իբրեւ դաշնակիցներ, շատ պէտք
են հետաքրքրվելին, այլ նոյն իսկ Ելզաւ-Լօթա-
րինգիայում, այդ վճռադատի նախադիմութեան,
որոնց համար հայրենիքը սուգ է պահում և
որոնց անունները միշտ պ.պ. Կեղուհեղների
բերանումն են:

Եթէ այդպէս են մօտիկ, նշանաւոր եր-
կրներին վերաբերմամբ, ինչ կը լինեն աւելի
հեռաւոր, անշնան երկրները: Թղթակիցը լուսա-
բանում է այդ հարցը, բերելով մի այլ փաստ.

Երկար ժամանակ հայերին կոտորում էին
Թիւրքիայում, իսկ ֆրանսիական հասարակա-
կան կարծիքը բողոքովն ոչինչ չը գիտէր այդ
մասին և դա ոչ թէ այն պատճառով, որ կա-

տարեկապէս ամբողջ մամուլն էր կաշառված,
այլ զինաւորապէս այն պատճառով, որ հե-
ռագրական և լրագրական գործակալութիւն-
ներին պահանջարկւած էր լուել. «Temps»
լրագիրը այս կամ այն պատճառով չէր տը-
պում իր 4. Պօլսի թղթակցի հեռագիրներն
ու յօդուածները, Journal des Debats յայտնի
է իր համակրանքներով դէպի Բ. Իւուռը,
«Matin» բանկիրների օրգան է, որոնք շահ
ունեն Թիւրքիայի ֆինանսներին մէջ, և ի հարկէ,
խնամքով լուելին էր պահպանում թիւրքաց
զաղանութիւնների մասին, մի քանի ուրիշ
լրագիրներ նոյնպէս լուելու պատճառ ունէին,
իսկ մնացած մամուլը կամ գոնէ նրա մի մա-
սը, որ արտասահմանեան լրագիրներ չէ կար-
գում և սեփական թղթակիցներ չունի, կա-
տարվում է անտեղեակ էր թէ ինչ է կա-
տարվում: Հարկաւոր էր, որ այդ հարցը յա-
րուցվէր պատգամաւորների ժողովում, հար-
կաւոր էր, որ արտաքին գործերի մինիստր
պ. Հանտուին Նարկարէին խոստովանէր թէ
ճիշդ են թիւրքական զաղանութիւնները, որ
մի քանի լրագիրներ նախ ընդունէին և
ապա հաւատալիս թէ այդ զաղանութիւնները
«խորամանկ Ալբիոնի» սարքածները չեն, այլ
իրական փաստ:

Ն ունի դարմանալ, որ այդպէս է, քանի
որ նոյն իսկ Փրանսիայի ներքին նախադիմ-
ութեան տեղի ունեցող դէպքերի վերաբերմամբ
նոյն անգիտութիւն է երևում: Լրագիրներին մեծ
մասը գաւառական թղթակիցներ չունի: Մի
քանի մեծ լրագիրներ բացառութիւն են կաղ-
ւում. և 79 լրագիրներից անկասկած 70-ը ապ-
րում են այդ լրագրիներին հաշիւին, զոգանալով
նրանց լուրերը, տեղեկութիւնները, նոյն իսկ
յօդուածները: Բայց և այնպէս, չէ կարելի ու-
րանալ, որ մամուլը իր աշակին դերն է կատա-
րում: Այդ բանը երևան եկաւ մամուլաւոր Կրէյ-
ֆուսի գործի մէջ: Մամուլը հասարակական
կարծիքը ստեղծեց, հարկաւոր էր, որ արդարու-
թեան, օրէնքի առաջ խոնարհվին նոյն իսկ
այնպիսի դասակարգը, որոնց ամենից քիչ ձե-
ռնուում էր լինել արդարադատ, օրինադա-
ն: Այժմեան ժամանակ ֆրանսիական ամենալաւ
ոյժերը գտնւում են, որ հասարակութիւնը կարօտ
է կրթութեան, աղին, անշնաւոր մամուլի
ղեկավարութեան: Ն ունի իրաւունք ոյժերը միա-
համուռ ջանքերով աշխատում են աւելի ևս
բարձրացնել տպագրական խօսքի արժէքը, տալ
նրան այն ոյժը, որ ունի նա միւս քաղաքակիրթ
երկրներում: Փրանսիական վերածնութիւնը սկի-
նեւ է. Փրանսիան, իր լաւագոյն գործիչները
ջանքերով, դուրս է դալիս այն տիղմից, որի
մէջ նրան թաղել էին չօվինիզմը, կղերականու-
թիւնը, ազգային մեծամտութիւնը:

ՆԱՄԱԿ ԱԼԷԿՍԱՆԴՐՈՎՈՒԹԻՒՆ

Մարտի 10-ին

Ամսի 7-ին կայացաւ Բարեգործական ընկե-
րութեան տեղական ճիւղի ընդհանուր ժողովը:
Որպէս անդամ, առաջին անգամ ներկայ եղաւ
ժողովին և որքան մեծ եղաւ զարմանք, երբ
տեսայ մի քանի մարդիկ միայն: Նա կարծում
էին, որ Ալեքսանդրովիչի նման բաղձանայ մի
քաղաք (չորս 30,000 հայ) կը տար մի քանի
հարիւր անդամ, բայց անցեալ տարի ընկերու-
թիւնը ունեցել է 83 անդամ, իսկ այս տարի
կտրված է մինչև այսօր 47 անդամներ: Ժողո-
վը կայացաւ 17 անդամների ներկայութեամբ (ը-
րանց թւում են նաև վարչութեան անդամները),
որովհետև դրանցից աւելի սպասել չէր կարելի:
Գեղեցիկ ապացոյց պէտքանդրօցիցների բա-
րեգործութեան և պարտաճանաչութեան, մի և
նոյն ժամանակ հասարակական գործով հետա-
քրքրվելու: Ներանում հայերի թիւը հալիւ թէ
այս քաղաքը բնակչւնքի կիսին համար, բայց
Նրեանը տալիս է 300 անդամ, այն ինչ ինքնա-
բաւական արժեքանդրօցիցները դեռ յաւակ-
նութիւն ունեն բարեմէր անուան կրեւու:

Ժողովի ղեղավան նիւթն էր, ի միջի այլոց,
անդամների թիւը շատացնելու նոր միջոցներ
մտածելու մասին, ուստի և ընտրվեցին մի քա-
նի մարդիկ, որոնք պարտաւորվեցին իրանց շրջա-
նում անդամներ գտնելու: Սակայն արժեքանդ-
րօցիցն անգամ չէ գրվում գիտակցօրէն, մարդ-

բէր
Անդ
դիւ
Յըս
թիւ
Նոր
հրկ
դաց
դէս
թիւ
լիւ
կան
ցաւ
Վ
 ըն
սաբ
նա
զորվ
բոր
րող
ԲԷ
աւս
պա
խն
թե
Ղո
Ղո
Ան
Գլ
աւ
 Ի
 նոր
վեր
պի
պիւ
Ի
 Րա
կան
գեղ
գոն
լիւ
ձայն
 Ի
 նոր
մօտ
մա
բա
բա
նոր
Պօ
մայ
նա
այ
նի
կոս
հրկ
րէն
կէն
յիւ
 Ի
 Խիւ
կոպ
ժաւ
միւ
զիւ
ասպ
բիւ
հեռ
Խո
պա
ատ
Թիւ
պա
նե
բիւ
նէ
նե
 Կ
 Րա
 Իր
նոր
պիւ
հալ
մը,
հէ
ճա
մա
թող

